

kan Venstre ikke yde, fordi denne Hjælp naturligvis maa gaa Haand i Haand med visse Sikringsforanstaltninger, Socialiseringsforanstaltninger, Kontrolforanstaltninger, for at man kunde sikre sig, at denne Hjælp i Virkeligheden ogsaa kom Forbrugerne til gode og ikke alene de enkelte. Men det kan Venstre ikke gøre, og derfor maa de nøjes med at sige: Vi kan overveje, men gennemføre, det magter vi ikke.

Forud for Valget i 1920 var det jo et af Angrebsvaabnene mod den tidligere Regering, at den manglede Forudseenhed og ikke forstod at træffe Dispositioner paa rette Maade. I Dag talte Venstres Ordfører og den højtærede Finansminister ikke om den Ting. Naar vi læser Udtalelserne af den højtærede Landbrugsminister i 1920 og ser den Tillidsfuldhed, hvormed han fremhævede, at Kornloven kunde hvile i sig selv, hvorledes der ingen Mening var i at bruge saa mange Penge, hvorledes Administrationen var for dyr, saa ved vi, at disse Udtalelser ikke vil blive gentaget i Fremtiden fra Venstres Side; thi der ligger nu 2 Aars Venstrestyre imellem, og nu har vi set Forskellen mellem Teori og Praksis for den højtærede Landbrugsminister. Naar man taler om Dispositioner, vil ogsaa den højtærede Trafikminister være tavs. Det kunde hælde, at man atter kunde træffe Dispositioner som dem, Statsbanerne har truffet med Kullene.

Det, vi vil understrege, er dette: Hvem var det, der under Verdenskrigen Gang efter Gang var med til at erklære, at man manglede Forudseenhed, man kunde ikke se, hvorledes Forholdene vilde udvikle sig? Nu ligger de Herrer i den Grav, de under Verdenskrigen prøvede at grave for andre.

Venstres Ordfører nævnte blandt Venstres store og gode Gerninger Aldersrenten og fortalte, hvad Venstre vilde gøre for de gamle og fattige, og hvorledes man vilde hjælpe dem. Jeg har en Bebrejdelse at rette mod mine Partifæller i Aldersrentudvalget; jeg synes, der er noget, der mangler. Der er skaffet en Del Materiale til Veje, men der mangler noget. Vi skulde have et farvelagt Kort over Danmark, hvor de Steder, hvor de gamle og fattige fik den højeste Understøttelse, var dybest farvede, medens Farverne blev blegere, efterhaanden som Understøttelserne blev mindre, saa havde vi samtidig haft et politisk Kort over Danmark. De blege Farver var de Steder, hvor Venstre raadede. De Steder, hvor Farven var dybest, var de, hvor den forkætrede Opposition, som man mener intet vil gøre for de fattige, havde

Styret. Et saadant Kort vilde være uhyre interessant. Man havde da et Materiale over, hvor Understøttelserne var lavest, og hvor de var højest, og man kan være sikker paa, at der, hvor Venstre raadede, var Understøttelserne lavest, og der, hvor Venstre ingen Indflydelse havde, var de højest.

Venstres Ordfører talte endvidere om Militærordningen og mente, at den vilde blive gennemført ved et Forlig eller en Overenskomst mellem de Konservative og Venstre, og at vi fra vor Side vilde være kede af, at en saadan Overenskomst kom i Stand. Jeg vil gerne spørge Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen: Har han ikke, og har Venstres Politikere ikke været ude til Møder nu paa Grundlovsdagen, siden Venstre mødte frem med sit Forslag, og kan de ikke erindre, hvordan det saa ud i 1909, da de arbejdede paa en Forsvarsordning herhjemme? Hvis Venstre har den allermindste Forstaaelse af, hvad der rører sig i Befolkningen — det gælder for øvrigt ogsaa de Konservative — saa vil de have opdaget, at der er en himmelvid Forskel paa Stemningen nu og Stemningen i 1909; der er ikke, hverken hos Venstre eller hos de Konservative, Skygge af Begejstring for den Forsvarsordning, man nu møder frem med. Der er ingen Sammenligning mellem 1909 og nu. Naar Venstres Ordfører i militære Sager, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, staar frem og fortæller, at den Ordning, vi gennemførte i 1909, var en daarlig Ordning og en dyr Ordning, saa gaar det, som den højtærede Kirkeminister Gang sagde: Vælgerne er ikke dumme. De kan huske, med hvilken Begejstring man i 1909 vedtog den Forsvarsordning, man i Dag stempler som daarlig og dyr. De Radikale og Socialdemokraterne har man forkættet, fordi de i 1909 var imod den Ordning, som man nu selv erklærer er daarlig og dyr, og nu kommer man saa med noget, som man ikke selv har Tro til, og som Vælgerne mangler enhver Art af Begejstring for. Det kan de Herrer nemlig ikke undgaa at mærke, at saaledes er Stillingen, og de er da ogsaa i den Grad bange, at de ikke tør lade Vælgerne afgøre ved en Folkeafstemning, om en ny Militærordning skal træde i Kraft. Jeg talte for nogle Dage siden herude i Forhallen med en Mand af det konservative Folkeparti, som i 1909 var Medlem af Folketinget, og han sagde: Forsvarssagen er i den Grad blevet forkludret, at hvis vi nu fik en Folkeafstemning, er det min sikre Overbevisning, at Socialdemokraternes Afrustningsforslag fik Flertal. Det var en konservativ Mand, der udtalte dette.